

OMNIBUS

3

OMNIBUS

3

LIESBETH VAN BINSBERGEN

ILLUSTRATIES JULIËTTE DE WIT

j/columbus

Zookids omnibus 3
Liesbeth van Binsbergen

ISBN 978-90-8543-537-2
NUR 283
Trefw.: DIERENTUIN

Illustraties: Juliette de Wit
Ontwerp omslag: Brainpink
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 Columbus, onderdeel van Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden
Alle rechten voorbehouden.

www.jongbloedmedia.nl

ZOO KIDS

GEVAAR BIJ DE GIRAFFEN

LIESBETH VAN BINSBERGEN

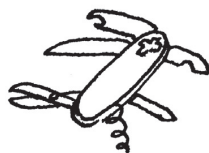
ILLUSTRATIES JULIETTE DE WIT

Inhoud

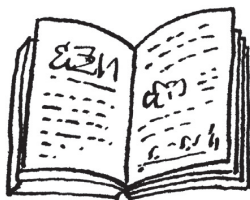
1. Feestbeest	9
2. Wij willen winnen!	14
3. Maikel	21
4. Zoektocht	27
5. Briefjes	33
6. Code Langnek	39
7. Waar Mart bang voor is	46
8. Een verdacht pakket	52
9. Poederdoos	58
10. Een dure grap	64
11. Luchtalarm	70
12. Geen twijfel meer	75
13. Pak ze!	81
14. Oorlog	87
15. De schuilplaats	92

1 Feestbeest

‘Hartelijk gefeliciteerd, jongen!’

Meneer De Jong pakt zijn hand en schudt zo hard dat Jurre even bang is dat zijn schouder uit de kom zal vliegen. ‘En? Heb je een mooie dag gehad?’ Jurre knikt. Terwijl hij opsomt wat hij gisteren allemaal heeft gekregen, voelt hij zijn arm nog tintelen.

‘Een zakmes, een horloge, een wereldbol, stikers en ... eh ...’

‘Een boek toch?’ helpt Jasmijn.

‘O ja, een wildedierenatlas.’

‘Sjonge,’ lacht meneer De Jong, terwijl hij zich weer op zijn bureaustoel laat zakken, ‘dat is niet niks. En wat heb ik gehoord? Kom

je volgende week je verjaardagsfeest hier in Zoopark vieren?’

‘Ja. Volgende week woensdag.’

‘Mooi zo. Heb je de kaartjes al?’

‘Nee, die kwam ik halen eigenlijk.’

Meneer De Jong kucht. ‘Sorry, maar dan ben je op het verkeerde adres. De kaartjes liggen bij de receptie. Ik had ze namelijk al aan Agnes gegeven.’

‘Oké.’ Jurre loopt naar de deur. ‘Kom je mee, Jas?’

Samen gaan ze naar de ingang van de dierentuin, waar Agnes achter een van de kassa's zit. ‘De kaartjes?’ vraagt ze verbaasd.

‘Hoezo?’

‘Voor mijn verjaardagsfeest’, verduidelijkt Jurre.

‘O, de uitnodigingen, bedoel je dát.’

Agnes trekt een laatje open en schuift een pakje kaarten naar hen toe. Jurre haalt het brede elastiek eraf. ‘Mooi?’ vraagt Agnes. ‘Super’, vindt Jurre. ‘Ik ga ze meteen schrijven.’

Thuisgekomen leggen ze de kaarten naast elkaar op de keukentafel.

‘Negen’, telt Jasmijn.

Jurre veert omhoog. ‘Maar negen? Dat klopt niet! Er mochten er toch tien op mijn feestje komen?’

Jasmijn lacht. ‘Met jou erbij is het toch tien? Je hoeft jezelf toch niet uit te nodigen voor je eigen feestje?’

O ja. Jurre grinnikt. Daar had hij even niet aan gedacht.

‘Oké.’ Jasmijn pakt de eerste kaart. ‘Voor wie wordt deze?’

Jurre kijkt naar de brullende leeuwen op de voorkant. *Ik vier mijn verjaardag in Zoopark*, leest hij. *Kom je ook?*

‘Sam’, zegt hij.

Jasmijn pakt een pen uit het pennenbakje. ‘Eigenlijk moet jij schrijven, hè?’

‘Doe jij maar’, zegt Jurre vlug. Jasmijn kan het stukken netter dan hij en ze maakt ook nooit fouten.

Jasmijn schrijft. Ondertussen denkt Jurre na over de andere kaarten. Joël, die moet ook komen, en Casper en Nathan en Lorenzo. Bij die jongens is hij ook op het feestje geweest. Even tellen ... hoeveel kunnen er dan nog bij? Drie.

Jasmijn pakt een volgende kaart. ‘Maikel?’ zegt ze. ‘Doe je die ook?’

Maikel. Tja ... Jurre tikt met zijn wijsvinger op de tafelrand. Maikel is wel aardig, en grappig, maar ook zo druk. Als Maikel erbij is, gebeuren er soms rare dingen. Gewoon, omdat hij niet altijd nadenkt voordat hij iets doet. Er ontsnapt een diepe zucht

uit Jurre's mond. Jasmijn kijkt op. 'Jij bent toch ook bij Maikel geweest?'

Ja, dat is waar. 'Oké, doe Maikel dan ook maar. Maar hij moet wel een beetje normaal doen.'

'Tss. Alsof jij altijd normaal doet.'

Jurre wil Jasmijn een duw geven, maar bedenkt nog net op tijd dat hij liever geen kaarten met grote krassen wil.

'En Mart? Doe je die ook?'

Mart. Jurre slikt. Even blijft het stil. De klok in de kamer tikt.

Mart. Mart. Mart.

'Mart?' vraagt hij dan.

'Ja,' antwoordt Jasmijn, 'je weet wel, die lange jongen uit onze klas.'

Flauw, vindt Jurre. Hij weet heus wel wie Mart is. Weer is het stil. Mart. Mart. Mart.

'Nou?' vraagt Jasmijn. Ze pakt de volgende kaart al.

Jurre aarzelt. 'Ik weet niet ...'

'Hoezo? Mart is toch oké?'

Jurre krast met zijn nagel over het tafelhout. 'Nu wel ja.'

'Dus?'

Jurre geeft nog geen antwoord. Eigenlijk zou hij Mart wel moeten vragen. Vooral omdat Mart niet veel vrienden heeft. Niet meer. Mart had wel vrienden, maar die deden foute dingen. Ook hij en Jasmijn hadden er soms last van.

'Ik weet niet', zegt hij nog een keer. 'Ik bedoel ... die vrienden ...'

'Dat was vroeger', zegt Jasmijn net iets te eigenwijs.

'Je lijkt m'n oma wel,' zegt Jurre, 'die heeft het ook altijd over vroeger.'

Jasmijn proest. 'Nee, serieus. Ben je echt bang dat Mart nog met die vrienden omgaat? Die laat hij heus wel met rust.'

Jurre haalt diep adem. ‘Dat kan best zo zijn, maar is het anders-om ook zo? Laten die vrienden Mart ook met rust?’

Jasmijn legt de pen neer en draait zich naar hem toe. ‘Jur, ik vind het niet eerlijk wat jij nu zegt. Als je zo denkt, wordt Mart toch nooit ergens uitgenodigd?’

Hm. Jurre denkt na. Iets in hem zegt dat Jasmijn gelijk heeft. Maar soms is Jasmijn gewoon te lief.

‘Het kan wel,’ geeft hij toe, ‘maar ik wil met die vrienden niks te maken hebben.’

Jasmijn glimlacht. ‘Dat hebben we toch ook niet?’

‘Niks’, herhaalt Jurre. ‘Helemaal niks.’

‘Maak je geen zorgen’, sust Jasmijn. Jurre ziet hoe ze een zwierige M op de kaart schrijft. De M van Mart.

‘Nou, vooruit dan maar.’

Er zijn nog twee kaarten over. Voor wie zijn die?

‘Lieke?’ stelt Jasmijn voor.

Lieke? Is het niet raar dat hij nog een meisje op zijn feestje vraagt? En hij is toch ook niet bij Lieke geweest?

‘Anders ben ik het enige meisje.’

Ja, dat is natuurlijk waar. ‘Oké’, beslist Jurre. ‘Schrijf er ook maar één voor haar.’

De laatste kaart is voor Jasmijn. ‘Hihi,’ lacht ze, ‘dit is de eerste keer van mijn leven dat ik een kaart schrijf aan mezelf.’ Met grote letters zet ze haar naam op de envelop. ‘Zo. Klaar.’

De volgende dag deelt Jurre de kaarten uit op het schoolplein.

‘Cool!’ roept Mart, en Jurre ziet aan zijn ogen dat hij het meent.

‘Wat gaan we in Zoopark doen?’ vraagt Maikel. ‘Gaan we ook naar de haaien?’

Kijk, denkt Jurre, daar heb je het al.

‘Ik zeg nog niks’, antwoordt hij geheimzinnig.

‘De leeuwen!’ roept Joël. ‘We gaan de leeuwen voeren. Met een hapje Maikel!’

Maikel stormt op Joël af, maar die kan nog net wegrekken.

‘Wat gaan we dan doen?’ vraagt Maikel nog een keer als ze even later weer bij de groep staan.

‘Geheim’, zegt Jurre. Meneer De Jong heeft wel verteld wat de plannen zijn, maar dat moet een verrassing blijven. ‘Jullie zien het vanzelf. Maar het wordt wel leuk.’

‘Tuurlijk wordt het leuk,’ zegt Maikel, ‘want ik ben er toch bij?’

‘Tsss,’ zegt Casper, ‘hoor hem eens, de grapjas. We kunnen jou beter bij de apen zetten. Kun je kunstjes afkijken.’

‘Ja,’ zegt Lorenzo, ‘dat lijkt me een goed plan. En hij valt niet eens op daar.’

Nu komt Maikel op Lorenzo af. ‘Wát zei je?’

‘Ik zei ...’ begint Lorenzo, maar de rest van zijn zin wordt opgeslokt door het geluid van de bel.

Met z’n allen lopen ze naar de ingang.

‘Het wordt vast gezellig’, meent Lieke.

‘Beregezellig’, zegt Jasmijn.

‘Beestachtig!’ roept Joël.

‘Yep,’ vindt Maikel, ‘we gaan feesten bij de beesten!’

‘Jo,’ juicht Joël, ‘en Jurre is het feestbeest!’

Jurre lacht. Hij heeft er superveel zin in!

2 Wij willen winnen!

‘Hieperdepiep ... hoera! Hieperdepiep ... hoerá!’

Jurre ziet hoe Maikels gezicht steeds roder kleurt. Ook de anderen schreeuwen zo hard ze kunnen. *Niet te hard!* wil hij roepen. *Denk aan de dieren hier, die kunnen schrikken van zoveel lawaai*, maar hij houdt zijn mond, want hij weet toch wel dat hij er niet bovenuit zal komen. Zijn ogen gaan naar de giraffen die op de savanne naast het picknickterrein grazen. Giraffen zijn schrikachtig en raken snel in paniek, weet Jurre. Gelukkig staan de dieren een beetje achter in het veld.

‘Hieperdepiep ... hoerá!’

Maikels gezicht ziet nu bijna paars. Jasmijn, die naast Jurre zit, duwt haar handen tegen haar oren.

‘Hoeraaaa ...’ Ineens is het weer stil.

‘Hier!’ zegt Maikel, terwijl hij een cadeau onder de picknicktafel vandaan tovert en naar Jurre toeschuift. ‘Voor jou!’

Jurre wil het aanpakken, maar zijn moeder, die de hele tijd foto’s aan het maken is, houdt hem tegen. ‘Zullen we gewoon vooraan beginnen?’ Ze wijst naar Joël, die aan de linkerkant naast Jurre zit. Maikel kijkt duidelijk teleurgesteld, maar hij protesteert niet. ‘Je hoort trouwens ook eerst te feliciteren’, zegt Jasmijn.

Maikel steekt zijn tong naar haar uit. Ondertussen is Jurre zijn eerste cadeau al aan het uitpakken. Wow, een wildedierenetui! ‘Bedankt, Joël.’

Na Joël is Nathan aan de beurt. En dan Sam en Mart en Casper en Lorenzo. Maikel is pas als zevende. ‘Eindelijk’, zucht hij.

Jurre scheurt het papier van het pakje. Tot zijn verrassing ziet hij een verrekijker.

‘Mooi hè?’ roept Maikel. ‘Ik heb er ook zo eentje! Hij is niet zo groot, maar superscherp. Echt heel handig!’

Jurre schuift de verrekijker naar het midden van de tafel, bij de andere cadeaus.

Nu is Lieke. Van haar krijgt Jurre een dierenkwartetspel. Als laatste is Jasmijn. Ze doet heel geheimzinnig. ‘Raden?’

Jurre kijkt naar het kleine, vierkante pakje in haar hand. Hij heeft geen idee. ‘Oorbellen!’ joelt Maikel.

Jasmijn schudt haar hoofd. ‘Fout, maar je bent wel warm.’

Bij Jurre stijgt de temperatuur ook. Het zal toch geen meiden-ding zijn? ‘Een ... ring?’

Jasmijn lacht. ‘Bijna goed.’

Jurre krijgt een hoofd als een biet, dat voelt hij gewoon. ‘Uitpakken!’ roept Sam.

‘Nog één keer raden’, vindt Jasmijn.

‘Een ... armband?’

‘Mis’, zegt Jasmijn lachend. ‘Nou ja, pak het maar uit.’

Dat doet Jurre. Het is een doosje. Voorzichtig haalt hij het dek-seltje eraf. Wow! Op een paar lichtblauwe watten ligt een ketting. Een stoere jongensketting met een tijgerhanger. ‘Wow,’ zegt hij nog een keer.

‘Nou Jur,’ zegt zijn moeder, die zich over hem heen buigt, ‘jij bent wel weer verwend vandaag.’

‘Ho, ho!’ zegt ineens een stem. ‘We zijn nog niet klaar!’

Jurre kijkt opzij. Daar staat Janet, een van de dierenverzorgers.

‘Wij, van Zoopark, hebben natuurlijk ook nog iets! Hartelijk gefeliciteerd! En kijk uit. Het is breekbaar.’

Voorzichtig verwijdt Jurre het mooie safaripapier.